

A balatoni naplementék a legszebbek

Beszélgetés Szabó Irma természetfotóssal

– Ön nagyon szerény ember lehet. Ezt abból gondolom, hogy még honlapja sincs, ahol önmagáról, a képeiről hírt adhatna. Pedig neves fotósok esetében megszokott, hogy saját honlapjuk van.

– Dehogyan vagyok én neves fotós, csak két éve, hogy fotózok, nagyon amatőr szinten készítem még felvételeimet. Persze jártam fotósiskolába Imre Tamáshoz és Imre Anikóhoz, két év alatt elvégeztem egy kezdő, meg egy haladó tanfolyamot. Köszönet a tanárainak a sok jó tanácsért és természetesen a kritikákért is, ezekből lehetett a legtöbbet tanulni. Előtte viszont csak egy egyszerű digitális gépet nyomogattam. Úgyhogy mindössze ennyi a fotós előéletem. A képeim pedig valóban nem láthatók nyilvános helyeken.

– A szakmai fogadtatásból itélve viszont nagyon tehetséges lehet.

– Ez volt az első nagyobb pályázat, amelyre képeket küldtem be. Van egy honlap, amire néha ránézek, hogy milyen pályázatok is vannak, ott vettem észre 3–4 héttel a határidő lejárta előtt az Év Természetfotósa pályázatot. No, mondtam, akkor erre én is beküldök néhány képet. Végül is, ha az ember csinál valamit, azt szeretné jól csinálni, és megméretni magát.

– Nem is tudta, hogy létezik ez a pályázat?

– Tudtam róla, csak nem gondoltam, hogy képeim megfelelhetnek a pályázat színvonalának. A díjazott képekből készített kiállítást két éve már meg is nézzük. Tehát hirtelen ötlettel gyorsan kiválogattam kb. 20 képet, s beküldtem. A zsűrizés nyilvános volt. Meg is lepődtem, hogy mindjárt 4–5 képet beválogatták az első fordulóba, talán az első ezer közé. És innen a dolog már kezdett izgalmassá válni...

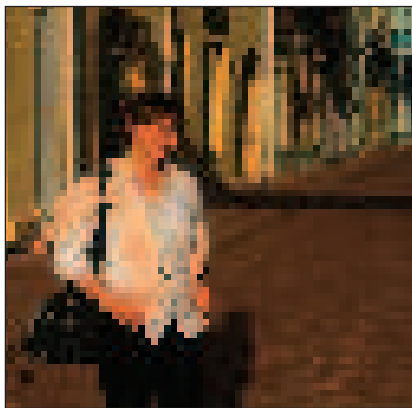
– Tényleg ez az első komoly verseny, amelyre benevezett?

– Kisebbségi pályázatokon már vettem részt egy-két képpel, ezek meg is jelentek kiállításokon imitt-amott, de nagyjából ennyi volt.

– Ettől függetlenül természetfotósnak tartja magát?

– Nem igazán. Alkotó fotós tanfolyamra jártam, ezért is lett a Naplemente című képem picit absztraktabb, vagyis nem kimondottan természetfotó.

– Elhiszem, hogy ez naplemente, mert ez a kép címe, csak a felvétel alapján nehezen tudom elképzelni a szituációt. Amikor a képet készítette, a vízen volt, ugye?

– Volt egy alapkép, egy egyszerű természetkép. Ebből készült a beküldött változat. Vethetjük ezt egy kis játéknak, de azért volt vele munka. Természetesen az alapképet is be kellett küldeni, hogy igazolni tudjam, igazi fényképről van szó. Ahogy már mondtam, ilyen komoly pályázatra még nem jelentkeztem soha, s itt szigorúbbak a feltételek. Sokat bajlódtam az arányokkal, mert előírják, hogy a hosszúság és a szélesség hogyan viszonyuljon egymáshoz. Volt olyan képem, amelyiket szívesen beküldtem volna még, de ahogy belehelyeztem az előírt arányokba, már nem volt olyan jó. Ez is egy picit „megnyomódott”, mert a szép kerek változatot nem lehetett beküldeni, ezért úgy kellett megvágni, hogy beleférjen a megszabott keretbe.

– Az ilyen képeknél előre elképzeli, hogy mit fog megváltoztatni rajtuk?

– A változtatás inkább csak úgy adódik, bár sokat tanultunk erről az iskolában, és most már nagyon sokszor fotós szemmel nézem a világot.

– Ugye, a „Kompozíció, forma és kísérletezés” című kategória volt az, amelyikben szabadon lehet dolgozni a képeken?

– Igen. A kép, ahogy látja, egy naplemente. Nagyon szépek voltak akkor a színek, a kék sárgás meg vöröses ég, lent a vízen pedig vízszatúkrözödtek a szivárványszínek, szemben a Balaton partja, ami fekete csikként jelent meg imitt-amott kis púppokkal, mint a Badacsonyi, a Tanúhegyek. Gondoltam, ebből lehetne valamit kihozni. Így született ez a kép. Csak megtükröztem, majd megtekertem.

– Hol is készült pontosan a felvétel?

– Balatonföldváron, a kikötő előtt egy hajóról. Szemben vannak a Tanúhegyek, kicsit arrébb Badacsonyi. Sajnos az „iso”-t nagyon föl kellett emelnem, mert a hajó összeviszta mozgott, s ezért nem tudtam állványt használni. Ha ugyanis nincs elég fény, akkor a kép nem lesz éles, ezt az iso vagy a rekesz állítgatásával tudjuk kivédeni. Alapvetően állványról fotózunk, s akkor hosszabb ideig exponálhatunk. Csak itt erre nem volt lehetőség.

– Ezek szerint erre a felvételre nem is készült. Ott imbolyogtak a hajón, és egyszer csak észrevette, hogy jé, ott a Nap, s gyorsan előkapta a fotósfelszerelést?

– Igen, így volt, de mivel elég sokat vagyunk kint a vízen, nagyon sok ilyen spontán kép készül. Szerintem a Balatonnál van a világ legszebb naplementéje, s én nagyon szeretek naplementét fotózni. Kicsit giccsesek, de nagyon szépek.

– A fényképezőgép mindig magánál van?

– Igen, mindig. De természetesen megyek célzottan is fotózni. Általában reggel, vagyis napfelkelte előtt és utána még pár órát, meg este egy-két órával naplemente előtt, ilyenkor a legszebbek a fények, s ha a Nap is süt, az még egy plusz. Nagyon szeretem fotózni a tájat. Ahogy mondtam, „alkotószuli”-ba jártam, s picit talán ezért is van, hogy a tájból kivesszek apró részleteket, s akkor már csak azok maradnak. Nem is mindig lehet tudni, hogy mi is az a kép, mert, mondjuk, csak egy ív látszik, esetleg valami árnyék. Állatokat nemigen fotózok. Pedig, ahogy itt a kiállításon is láthattuk, a képeknek a 70%-án biztosan megjelenik valamilyen állat, tehát a tipikus természetfotó ilyen. Az állatokat lesből kell fotózni, én pedig ilyet eddig még nem csináltam. De tervbe vettem, hogy jövő ősszel beiratkozom egy természetfotós tanfolyamra. Megkérdeztem a tanárt, hogy szerinte kezdő szintre menjek-e, azt mondta, mehetek egyből a haladóra.

– Akkor Ön most még „csak” tájképfestő?

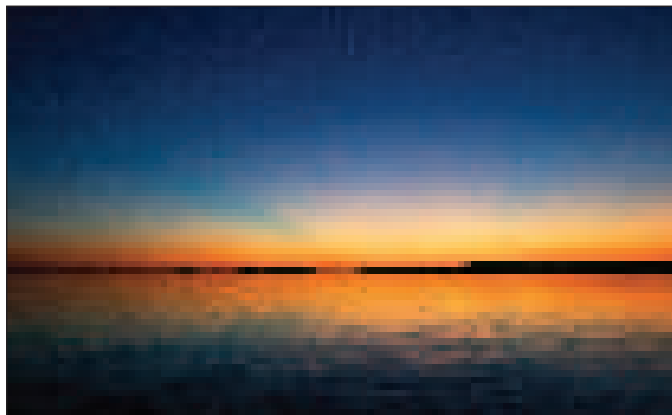
– Így is mondhatni, de azért fotózok városokat is.

– Akárhogy is nézzük, Ön most berobbant a természetfotósok közé...

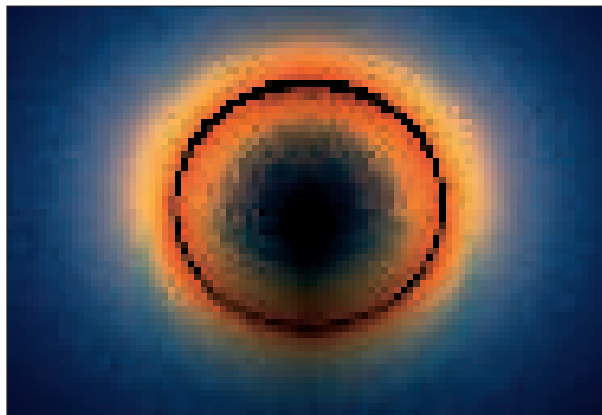
– Nem, nem gondolom, hogy ezzel az egy képpel annyira berobbantam volna, inkább csak jelentkeztem, hogy itt vagyok.

– Arról van már elképzelése, hogy a természetfotózáson belül mit csinál majd?

– Amit jobban is szeretnék megtanulni, az a

Ilyen volt a naplemente a Balatonnál...
így született meg a Naplemente című kép, amit a Természet Világa különdíjjal jutalmazott

...a felvételt aztán megtükröztem, majd megtekertem,
így született meg a Naplemente című kép, amit a Természet Világa különdíjjal jutalmazott

makrofotózás, amiről azt gondolom, hogy viszonylag nehéz. Van már nekem is néhány objektívem, s már összeállt a legalább 15 kg-os táska. Ez lett abból a kicsi gépből. Bárhová megyünk, visszük magunkkal, de a férjem ezt elég jól tűri. Bár hajnalban nem szokott velem jönni, de délután vagy estefelé, vagy ha kirándulni megyünk, akkor ő is jön velem és segít nekem: cipeli az állványt, veszi elő a szűrőket, cserélgetjük az „obit”, s amikor én, mondjuk, egy erdőt fotózok másfél órán keresztül, vagy egy vízesést, ő ott türelmesen elácсорog. Igazából az Ő biztatására kezdtem el komolyabban fotózni, mindig is szerettem a kis digitális kamerát nyomkodni, de csak mint egy tipikus turista. Ő biztatott, hogy ha kedvem van hozzá, kezdjem azzal, hogy elmegyek egy suli-ba, és milyen igaza volt! Köszönöm neki a sok biztatást és türelmet. De úgy érzem, hogy azért maradok a tájnal meg a részleteknél....

– Tehát állatok nem.

merni a szokásait. Szeptember elején a Baltikumban jártunk, s az egyik kiránduláson nagy örömeinkre láttunk darvakat. Százzámra jöttek nagy csapatokban, gondolom, a vonulásra gyülekeztek. Akartam róluk egy-két képet csinálni, de nem sikerült. Ott voltak a mezőn, de hiába próbáltuk óvatosan megközelíteni őket, amikor észrevettek bennünket, odébb repültek. Csak kétszáz méternyit, de az már épp elég volt ahhoz, hogy ne lehessen őket fotózni. Megfigyeltük, hogy 3–4 daru folyamatosan örködött, esélyünk se lehetett. És gondolom, hogy minden más állat esetében is már azelőtt ott kell lenni, mielőtt az odajön, az emberek be kell vackolnia magát valahová, s aztán reménykedhet. Ezért gondolom, hogy az állatfotózás még sokkal több idő. És nem hiszem, hogy ez most nekem beleférne az életembe.

– Meglepődött azon, hogy felvétele különdíjat kapott?

hú, ez megint az én képem. Ez nagyon kellemes meglepetés volt. Végül 2 kép került be a legutolsó fordulóba, s ezeknek kellett a nyers képét is beküldenem. Csak az egyiknél az volt a probléma, hogy azt két éve, tehát még fotózásaimnak nagyon az elején készítettem, s akkor még nem tudatosan fotóztam, a beállításokat se ismertem annyira. Majdhogynem véletlenül sikerült a kép. De ahhoz, hogy megadja azt a hatást, amit szerettem volna elérni, ahhoz meg kellett vágnom. Ezt akkor, két éve meg is vágtam, és ugyancsak row-ba hagytam, így már ez volt az alapkép. Feldolgozáskor ezért fel sem tűnt, hogy ez már egy vágott nyers kép. És amikor kérték a nyers eredeti képet, előkerestem a vágatlant, elküldtem, de akkor már gyanús volt, hogy valószínűleg a felénél többet vágtam a képből. Akkor azonban már mindegy volt, a felvételt kizárták a versenyből. Ez a híd alatti pelikánokról készült kép, tetszett is a zsűrinek, csak nem felelt meg a szigorú feltételeknek. Sajnos, de teljesen érthető.

– Mutatott nekem egy különleges, Izlandon készült képet.

– Ez a kedvenc képem, egy gleccser-tónál készült. Jéggyémántok vannak a parton, a fekete homokon. A gleccserről szakadnak le. Elég nagy az apály-dagály különbség, s amikor jön a dagály, akkor feltorlódik a jég gleccsertóban, amikor pedig apály van, elkezdnek „kiúszni” az óceánra, ott a hullámszázattal pedig egy része visszakerül a partra.

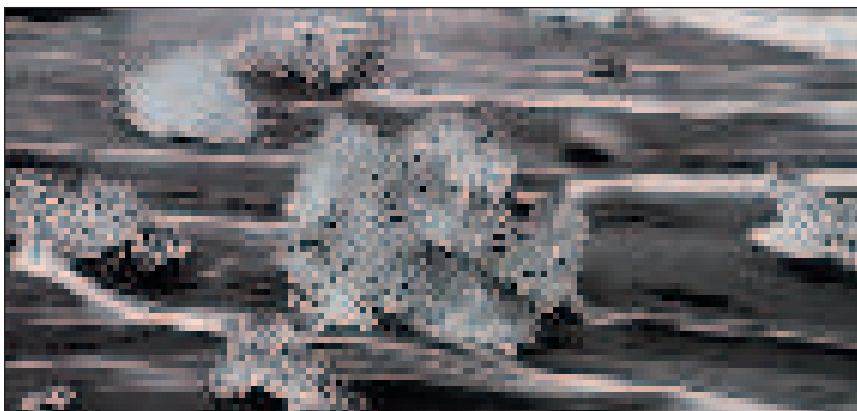
– Ez a kép már indulhatna a pályázaton...

– Ez már igen, lehet, hogy jövőre be is küldöm.

– Nagyon kíváncsi voltam, hogy mi is lehet a foglalkozása. Sok mindenre gondoltam, de egyik se jött be.

– Könyvvizsgáló vagyok. Külkereskedelmi szakközgazdász a végzettségem, majd az egyetem után pár évvel megszereztem a könyvvizsgálói képesítést is.

Az interjút készítette:
LUKÁCSI BÉLA

Jéggyémántok

– Nem gondolom. Az iskolában lesznek majd gyakorlatok, s lehet, hogy majd megszeretem az állatfotózást is, de nem biztos, hogy lesz rá időm. A tájfotózáshoz is kell idő, mert hajnalban kell kelni, oda kell menni, de állatot fotózni még időigényesebb. Ott kell ülni lesben, be kell cserkészní, meg kell is-

– Igen, és nagyon örültem neki. Ha az ember képeket küld egy pályázatra, akkor reménykedik, hogy de jó is lenne, ha... És, amikor az első fordulóban 4–5 képet is kiválasztották, és kivetítették, az egyikre nagyon sok pontot kaptam. Mondták is, hogy abban a kategóriában az volt a legjobb kép. Aztán néztem, hogy